

δὲ ἀναβαίνομεν πρὸς τὰ ἄνω, γίνονται βαθμηδὸν ὑψηλότεροι ἕως ὅτου οἱ ἀνώτατοι τοῦ ὄλου τεχνισμοῦ φθάνουσιν εἰς ὕψος εἰς ἕως ὀκτώ μέτρων. Τὸ τελευταῖον ἐπὶ κεφαλῆς πάντων εὐρισκόμενον ζεῦγος τούτων, τὸ καὶ ὑψιστον πάντων, φέρει εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη».

Ἐκτὸς τοῦ διαφέροντος τοῦ κινουήντος τὸν βοτανικὸν εἶχον, ὡς εἶδος, καὶ μεγίστην περιεργίαν νὰ μάθῃ τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν λίαν παραδόξων ὀνομασιῶν τούτων, καὶ ἔμαθον τὸν ἐξῆς ποιητικώτατον μῦθον.

Πρὸ χρόνων πολλῶν, πρὸ τῆς Τουρκοκρατίας εἰσέτι, ἔζη ἐν Καρπενήσιῳ πτωχὸς τις χωρικός Γιάννος τ' ὄνομα. Πενιχρὸς οἰκίσκος εἰς ἄκραν τῆς πόλεως μετὰ παρακειμένον κηπαρίου καὶ ὀλίγα αἶγες ἦσαν ὅλη ἡ περιουσία του. Ἐν τῷ κηπαρίῳ ἐκαλλιέργει ἡ σύζυγός του ὀλίγα λάχανα, τὰς δὲ αἶγας ἐβόσκει τὸ καλοκαίρι αὐτὸς ἢ ἡ μονοκόρη του Ἐλένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βελουχίου. Ἐλθοῦσα εἰς ἡλικίαν ἐπίγαμον ἢ Ἐλένη ἔγεινεν ὠραϊώτατον κοράσιον, καὶ ἐφείλκε πολλοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἤδη ἐζήτουν προίκα, ὥστε οἱ λατρευταὶ ἦσαν πολλοὶ, οἱ γαμβροὶ ὅμως σπάνιοι. Τέλος ἐπαρουσιάσθη γαμβρὸς ξένος ἐκ τοῦ πέραν τοῦ Βελουχίου χωρίου *Στένωμα* καὶ ἐζήτησε τὴν κόρην. Γενομένου αὐτοῦ εὐκόλως δεκτοῦ, ἐπεσπύσθησαν καὶ ἔγειναν οἱ ἀρραβῶνες. Μετὰ τοὺς ἀρραβῶνας ἐφάνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ τοῦ γαμβροῦ· ἐφάνη ὅτι ἦτο πλεονέκτης καὶ φιλάργυρος εἰς ἄκρον. Αἱ αἶγες, τὰ ὀλίγα κοσμηματα τῆς μητρὸς, τὰ χαλκῶματα, τὰ ἐπιπλα καὶ ὅ, τι ἄλλο εἶχεν ἀξίαν, ἤξευρε ν' ἀρπάξῃ παρὰ τῶν πτωχῶν γονέων, πρὶν φθάσῃ ἡ ἡμέρα τῶν γάμων. Ὡς τοιαύτη εἶχεν ὀρισθῆ ἡ πρώτη κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα. Ἀφ' ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφθάσεν ὁ γαμβρὸς μετὰ μεγάλης συνοδίας τῶν πολυαριθμῶν συγγενῶν του. Ἀφοῦ ἐτελέσθη τὴν πρῶταν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅλη ἡ συνοδία καὶ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ ἐξεκίνησε, προπορευομένων τῶν νεονύμφων ἐπὶ δι' ἀνθέων καὶ διαφόρων πολυχρόων ταινιῶν στολισμένων ἡμιόνων, καὶ κατόπιν ἤρχετο ἐφιππον ὄλον τὸ συμπεθερικὸν κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἡλικίας· ἐπὶ τέλους αἱ ἡμίονοι αἱ φορτωμέναι τὰ στρώματα καὶ ἐνδύματα τῆς νύμφης καὶ διάφορα κιβώτια ἐμπεριέχοντα τὰ χαλκᾶ ἀγγεία καὶ διάφορα σκεῦη καὶ ἐπιπλα οἰκιακά, πῆλινα πινακία καὶ ὑάλινα ποτήρια. Τὸ ὄλον ἦτο πολυάριθμος συνοδία. Ἐκ τῶν συγγενῶν τῆς νύμφης μόνος ὁ πατήρ, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς γῆρας καὶ τῶν μεριμνῶν, ἔμεινεν εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν καλύβην. Ἐν τούτοις βραδέως προσεχώρησεν ἡ συνοδία τοῦ γάμου. Πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ὁ μέγας ἀνῆφορος, ὁ γαμβρὸς ἐσταμάτησεν, ἐν-

θυμηθεὶς ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ κλῶσσα μετὰ τὰ πουλάκια τῆς, ἣν εἶχαν λησμονήσει νὰ συμπεριλάβωσιν. Ἔστειλε λοιπὸν κοπέλι νὰ λάβῃ καὶ φέρῃ αὐτήν. Ὄταν ἐφθάσε τὸ κοπέλι εἰς τοῦ πενθεροῦ, αὐτὸς τοῦ ἠνοιξε καὶ μαθὼν τὸν σκοπὸν τοῦ ἐρχομοῦ του· «Λάβε τὴν κλῶσσαν, τοῦ λέγει μετὰ θυμοῦ, καὶ πῆγαινέ τούς την», καὶ τρομερᾶν ἐξεφώνησε συνάμα κατάραν «ἀς μαρμαρωθοῦν ὄλοι!» Καὶ ἔπιασεν ἢ κατάρα τοῦ γέροντος καὶ ἀπελιθώθη ὄλον τὸ συμπεθερικὸν κατὰ σειρὰν, καθὼς ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορον, ἐπὶ κεφαλῆς γαμβρὸς καὶ νύμφη καὶ κατόπιν οἱ ἄλλοι, κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα, καὶ διὰ τοῦτο οἱ τελευταῖοι βράχοι εἶνε οἱ μικρότεροι.

Ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς νύμφης διακρίνεται καὶ ὁ νυμφικὸς πέπλος, καὶ εἶνε ὁ βράχος οὗτος στολισμένος μετὰ διάφορα ὠραία ἀνθη ἐκφυόμενα ἐκ τῶν ῥηγμάτων τοῦ λίθου. Ἐκατέρωθεν τοῦ Συμπεθερικοῦ τὸ ἔδαφος εἶνε σκεπασμένον μετὰ τάλωδῃ τεμάχια τοῦ ἐρυθροῦ σχιστολίθου, καὶ ὁ περιπάτων ἐπ' αὐτῶν ἀκούει κροτάλισμὸν ὑελίνων καὶ πηλίνων κλασμάτων· εἶνε πιθανῶς τὰ ὄστράκια τῶν πινακίων καὶ ὑαλικῶν τῆς προικὸς μεταβληθέντα εἰς σχιστόλιθον!

Θ. ΔΕ ΧΕΛΔΡΑΙΧ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΕ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ***, ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 28 Ἰανουαρίου 1880.

Ἄν δὲν ἐφοβούμην μὴ κατανηθῶ μονότονος ὡς μυθολόγος γράττα καὶ πληκτικὴ ὡς ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, θὰ ἤρχιζα καὶ τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν νέαν εἰσοδήλὴν τοῦ χειμῶνος, τῆς ὁποίας πρὸ πέντε ἤδη ἡμερῶν εἵμεθα θύματα, καὶ ἤτις μᾶς ἀπειλεῖ διὰ νέαν πάλιν χιόνων καὶ νέαν παγετῶν. Ἄλλ' ἐσκέφθην, καὶ θὰ σκεφθῆς ὁμοίως ἐλπίζω, ὅτι φθάνουσι πλέον τὰ χειμερινά μας μυρολόγια, ἀφοῦ οὔτε μᾶς παρηγοροῦσιν οὔτε τὸ κακὸν ἐξορκίζουσι. Τί ὅμως νὰ σοῦ γράψω, ἵνα μὴ γείνω μονότονος, ἀφοῦ χιμῶν καὶ χοροὶ ἐπλήρωσαν δύο μου ἤδη γράμματα, χιμῶν δὲ μόνον καὶ χοροὶ εἶνε καὶ αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος τὰ νέα; Χορὸς παρὰ τῷ γραμματεῖ τῆς γαλλικῆς Πρεσβείας, οὗ τινὸς θὰ ἐνθυμῆσαι βεβαίως τὸν ὠραῖον *bal costumé*, ὃν ἔδωκε πέρυσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν χορὸς—ὁ δεύτερος ἤδη—τῆς ἐν Ἀθήναις γερμανικῆς παροικίας ἐν τῇ Philadelphia χορὸς τέλους πάντων *masqué et paré* ἐν τῷ θεάτρῳ, — ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ὁ χορευτικὸς ἰσολογισμὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξεν ὠραία ἀληθῶς ἐσπερὶς, συναγαγοῦσα ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἑκατὸν περίπου προσκεκλημένους ἐκ τῶν κορυφῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας· εἶχε δὲ τοῦτο ἰδίως τὸ

εὐάρεστον χαρακτηριστικόν, ὅτι δίκην ἀνθοδέσμη, ἀποτελουμένης ἐξ εὐδῶν μόνον ἀνθέων, περιελάμβανε νεαρά μόνον πρόσωπα καὶ χορευτικὰς μόνον κνήμας. *Tapiserie*, ἴτοι στασιδία, ὡς προσφωῶς μετέφρασε ποτε τὴν λέξιν ὁ κ. Σκυλίτσης, ἔλειπον σχεδὸν ἐντελῶς, καὶ πάντες περίπου ὅσοι παρεκάθισαν εἰς τὸ πολυτελέστατον μεσονύκτιον δεῖπνον τοῦ κ. *Ternaux Compans* τὸ εἶχον κερδίσει ἀληθῶς ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των. Ὁ γερμανικὸς χορὸς τῆς *Philadelphia*, ὅστις ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος λαμβάνει μεγαλοπρεπεστέρας τὰς διαστάσεις, ἦτο ἀφελεστάτη ὡς πάντοτε καὶ χωρὶς τινος αὐστηρᾶς ἐθιμοτυπίας συνάθροις, ὅπου οἱ νεαροὶ χορευταὶ καὶ αἱ εὐπτεροὶ χορευτρίαι, ξανθόκομοι Τεῦττονες οἱ πλείστοι, ἐχόρευον μετὰ προδῆλου εὐχαραστήσεως καὶ ἀκάματοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διακοπτόμενοι μόνον ἐνίοτε ὅπως πῖσι ποτήριον ζύθου ἢ φάγωσι τεμάχιον χοιρομηρίου. Τὰς ἀτελεῖς αὐτάς, καὶ ἀνεπαρκεῖς βεβαίως διὰ σὲ πληροφορίας, σοὶ δίδω οὐχὶ ἐξ ἰδίας ὄψεως ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μόνον καὶ ἐκ παραδόσεως νεαροῦ χορευτοῦ, ὅστις μοι ἐξωμολογήθη, ὅτι οὐδαμοῦ διεσκέδασε τόσον, ὅσον ἐν μέσῳ τῆς ἀπροσποίητου ἐκείνης καὶ ἀνεπιτηδεύτου δημηγύρεως, ὅπου ἄλλως δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος, ἔλεγε, νὰ προσέχη ἀδιακόπως πῶς θέτει τὸν πόδα του, ἐκ φόβου μὴ σχίσῃ τὴν οὐρὰν βαρυτίμου τινὸς παρισινοῦ φορέματος δισχιλίῳν φράγκων.

Ἡ διασκεδαστικωτάτη ὅμως συνάθροις τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ἐκείνη εἰς ἣν δημοθῶμος—καὶ δικαίως, ὡς φαίνεται—ἀπένευμαν τὴν δάφνην, οὐχὶ τόσον οἱ χορευταὶ ὅσον οἱ θεαταὶ τῆς, εἶνε ὁ ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν δοθεὶς χορὸς μετημφισμένων. Γνωρίζεις, ὑποθέτω, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ὄψεως ἀλλ' ἐκ πιστῆς τινος καὶ λεπτομεροῦς ἀφηγήσεως, τί πρᾶγμα περίπου εἶνε οἱ διδόμενοι ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἀπόκρουσας χοροὶ μετημφισμένων, ὧν κερδοσκοποὶ συνήθως ἀμφιτρύονες εἶνε διευθυνταὶ τινες καφερείων ἢ ξενοδοχείων, τρέφοντες τὴν εὐλογον ἔλπίδα νὰ ἐξοδεύσωσιν ἐν μέσῳ τῆς χορευτικῆς τύρβης τὰ ἀμφίβολα καὶ οὐχὶ ἐκτάκτως ἔλκυστικά ποτὰ καὶ ὄψα τῶν ἐμαρριων, ἢ εὐσυνειδητοὶ τινες χοροδιδάσκαλοι, ὑπολαμβάνοντες καθῆκον αὐτῶν νὰ παράσχωσιν εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς τελειοφοίτους των μαθητάς, ἅπαξ κὰν κατὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων καὶ δίκην εὐσήμου ἢ βραβείου, τὴν ἀσυνήθη χορευτικὴν ἀπόλαυσιν ἑτεροφύλων χορευτῶν. Ὁ ἤκουσες ἀναμφιβόλως, ὁποῖός τις εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ τὰς δημηγύρεις αὐτάς ἀποτελῶν ὁμιλος, ὅστις κατὰ τοῦτο ἰδίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ μετημφισμένος, ὅτι τὸ ἦμισυ τῶν ἀνδρῶν του φορεῖ γυναικειὰ ἐνδύματα. Ὁ ἔγελασες δὲ βεβαίως ἐξ ὄλης σου καρδίας, φανταζομένην τοὺς ἀρειμανίους τῶν χορευτῶν μύστακας

προκύπτοντας ἐνίοτε τοῦ προσωπίου καὶ ἐλέγχοντας τὸ ἀληθὲς γένος τῶν κατ' ἐπιφάνειαν χορευτριῶν, ἢ τὸν ἀπαραίτητον τοῦ χοροῦ διευθυντήν, ὄρθιον ἐπὶ καθέδρας ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης κ' ἐκφωνοῦντα μετ' ἀπανθρώπων στρεβλώσεων τὰ γαλλικὰ προστάγματα τῶν ἀντιγῶρων, ἢ τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο τῆς χορευτικῆς ἀτμοσφαιρας ἄρωμα, ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ἰδίως ἡ ὄσμη τοῦ ὑπὸ τῶν στομάχων τῶν χορευτῶν χωνευομένου οἴνου.—Καὶ τοιοῦτος λοιπὸν ἦτο, θὰ μ' ἐρωτήσης βεβαίως, ὁ εἰς τὸ θέατρον δοθεὶς χορὸς μετημφισμένων;—Ὅχι ἀκριβῶς, σοῦ ἀπαντῶ, ἀλλὰ περίπου τοιοῦτος. Κατὰ βάθος ὀλίγον διέφερε τῶν ἄλλων ἐκείνων, περὶ ὧν ἤκουσες διηγοῦμενα ὅσα ἔλεγα πρὸ μικροῦ ἦτο δὲ μόνον κατὰ τι ἐπικυζημένος καὶ διωρθωμένος, ὡς πᾶσαι αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις.—Καὶ τὸν εἶδες λοιπόν; Ὁ ἔξακολουθήσης ἐρωτῶσα.—Τὸν εἶδα βεβαίως διατί νὰ μὴ τὸν ἰδῶ; καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ ἰδῶ ἐγὼ ἐν Ἀθήναις, ὅταν σὺ βλέπῃς τοὺς *bals de l'Opéra* ἐν Παρισίοις; Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ εἶνε, ὅτι σὺ μὲν, διὰ νὰ ἴδῃς τοὺς χοροὺς τοῦ παρισινοῦ μελοδράματος, θὰ ἠναγκάσθῃς πιθανῶς νὰ φορέσῃς δόμιον καὶ προσωπίον, ἐγὼ δὲ ἀνυπόκριτος καὶ ἀμεταμφιστος ἐνεθρονίσθην εἰς ἐν θεωρεῖον καὶ ἀπήλαυσα ἀνέτως τὸ περιέργον καὶ ἀστείότατον ἐκεῖνο θέαμα, ἐφ' ὅσον, ἐνοεῖται, μοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ὁ πύκνός καπνός, τὸν ὁποῖον ἐξελλοι εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ ἀπὸ τῶν διαδρομῶν τοῦ θεάτρου καπνίζοντες χορευταὶ, καὶ ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χορευόντων ἀδιακόπως ἀναθρόσκων κοιοροτός. Κύριον θέλητρον τοῦ χοροῦ ἐπρόκειτο νὰ ἦνε, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ θεατρῶνου, καὶ ὑπῆρξεν ἐν μέρει, ἢ παρουσία τοῦ προσωπικοῦ τοῦ θεάτρου *en costume*, καὶ ἡ μετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὸν χορὸν. Ὁ *K. Moreau* εἶχε πεισθῆ, ὡς φαίνεται, μετὰ δῖμνον πείραν, ὅτι οἱ ψάλται καὶ αἱ ψάλτριά, οὐς ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ἔτρεφε διὰ μόνης τῆς πρῶτῆς δόξης,—ἴνα μὴ πάθῃ πιθανῶς ἢ φωνή των—οὐ μόνον δὲν κατῴρθωναν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τέττιγας, μ' ὅλην τὴν ἀνακρεόντειον διαίταν, εἰς ἣν τοὺς ὑπέβαλλεν, ἀλλ' ἐμαρτύρουν τοῦναντίον ὀρχηστικὴν τινα εἰδικότητα, ἀξίαν μείζονος προσοχῆς καὶ ἐμψυχώσεως. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ χρησιμοποίησῃ δημοσίᾳ τὰ κεκρυμμένα τοῦ θιάσου του προτερήματα, καὶ *tirant deux moutures du même sac*, νὰ πληρώσῃ συνάμα τὴν συνήθως κενὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου του. Πρώτην φορὰν ἐφέτος ὁ *K. Moreau* εἶχε τὴν τύχην νὰ φανῇ εὐφύης. Καὶ τὸ θέατρον ἐπληρώθη, ὅσον οὐδέποτε, τὸ παρελθὸν Σάββατον, καὶ οἱ ἠθοποιὶ του ἐχόρευσαν ὅπως οὐδέποτε εἶχον τραγουδήσει. Ὁ ἀντίχορος μάλιστα, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τὸ κορδακικώτερον συνεκρότησαν οἱ ἀποτυχόντες τέττιγες τοῦ θεατρῶνου μας, ὑπῆρξε γραφικώτατος καὶ ζωηρότατος, πρὸς μεγίστην τοῦ

κοινοῦ εὐχαρίστησιν, ὁ δὲ κωμικός Grégoire, ἐνδεδυμένος παράδοξον καὶ ἰδιότροπον ἱπποκόμου στολήν, ἀπέδειξεν ὅτι ἠδύνατο νὰ διαπρέψῃ ὡς homme caoutchouc εἰς οἰονδήποτε ἱππόδρομον τῆς Εὐρώπης. Ἡ Κ. Minelli, ὡς ὀδαλίσκη, καὶ ἡ Κ. Neuville, ὡς folie, ἦσαν ἐπίσης κομψόταται, καὶ πολλοὶ τῶν θεατῶν ἐλησμόνησαν τὸ ἄσπρά των, βλέπουσαι τὰς ἐνδυμασίας των. Τὸ ὑπόλοιπον θεατρικὸν τάγμα ἔμεινεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετριοφρόνως incognito ὑπὸ τὰ πολυχρῶμα dominos τῆς θεατρικῆς ἱματιοθήκης, καὶ ἀπέβαλλε μόνον ἐνίοτε τὰ προσωπεῖα, ὁσάκις ἡ ἀνάγκη πόσιος ἢ δ' ἐδητύος ὠδήγει αὐτὸ εἰς τὸ κυκλικὸν τοῦ θεάτρου. Τὴν ἀνάγκην δ' αὐτὴν πολλὰκις, φαίνεται, συνηθάνθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν οἱ συνήθως νηστεύοντες τρόφιμοι τοῦ K. Moreau, διότι περὶ τὰ τέλη τῆς νυκτερινῆς των πανηγύρεως ἤρχισαν κάπως νὰ λησμονῶσιν οἱ πόδες των τὰ βήματα τοῦ χοροῦ, καὶ ἡ ζωηρότης αὐτῶν καὶ τῶν πρὸ μικροῦ συνδαιτυμόνων των κατεδείκνυτο δι' ἐκχύσεων οἰκειότητος παραδόξου, τῆς ὁποίας ἀδιάκριτοι πλεόν παρίσταντο θεαταὶ οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις περιεργοί. Τότε κατέλιπον κ' ἐγὼ τὸ θέατρον ὥστε δὲν δύναμαι, βλέπεις, νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ τὸ τέλος τῆς χορευτικῆς ἐορτῆς τοῦ K. Moreau, ἥτις πρόκειται, ὡς ἀκούω, νὰ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ πᾶν Σάββατον μέχρι τοῦ τέλους τῶν ἀπόρων.

Ἄ! εἶδες! ὀλίγου δεῖν ἐλησμόνου τὴν κωμικωτέραν μορφήν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἦτο Ἄγγλος τις, ἀληθὴς καὶ γνήσιος, ἐκ τῶν ἀμιμήτων ἐκείνων οὗς ἀπὸθανάτισεν ἡ γραφίς τοῦ Doré καὶ ὁ κάλαμος τοῦ Feval, καὶ οὗς παρακολουθοῦσι συνήθως γοητευμένοι οἱ ἀγυῖοπαῖδες τῶν Παρισίων. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε προδήλως ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ διασκεδάσῃ· τί δὲ φαντάζεσαι, ὅτι ἔκαμε; Ἐκοψὲ τὸν ἐρυθρόν του μύστακα καὶ τὰς δαυκόχρους παραγναθίδας του, ἐνεδύθη γυναικεῖαν ἐσθῆτα décolletée, ἤλειψε τὴν ἀπαθῆ του φυσιογνωμίαν διὰ πυκνοῦ στρώματος poudre de riz καὶ τοὺς ἤρακλειους του ὤμους δι' ἀφθόνου γάλακτος παρθενικοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν χορόν, ὅπως ἀντιτάξῃ, φαίνεται, τὰ στερεὰ κάλλη τῶν εὐσάρκων του βραχιόνων πρὸς τὰ λαγαρὰ θέλητρα τῶν ἐγκαθέτων χορευτριῶν τοῦ θεάτρου. Νομίζω δὲ ὅτι τὸ ἐπέτυχεν· ἂν τοῦλάχιστον ἐρωτηθῶσιν οἱ βραχιόνες του, ἐφ' ὧν πολλαπλᾶ καὶ ποικίλα ἀπέμειναν τὰ ἴχνη τολμηρῶν τινῶν δακτύλων, ἀναντιρῆτως θὰ εἴπωσι τὸ ἴδιον. Ἴσως ἐπόνεσεν ὀλίγον ὁ ἰδιότροπος Ἄγγλος· ἀλλ' ἐμπρὸς ἰς τὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόρος; κατὰ τὴν δημῶδη παροιμίαν. Ἰποθέτεις ὅτι θὰ τὸ ξανακάμῃ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον; Τίς οἶδε! That is very comical, θὰ εἴπω καθ' ἑαυτόν, καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ πιθανῶς τὴν διασκέδασιν.

ΣΟΦΙΑ

Γινῶμαι καὶ σπέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκός

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

380.

Καθὼς τὰ ὄντα τὸ φῶς, οὕτω καὶ τὰς ἡμετέρας ἀρετὰς καὶ τὰς ἡμετέρας κακίας καταδήλους ποιεῖ ἡ τύχη.

381.

Ὁ πρὸς τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον ἀπιστήσας καὶ ὁ ἀναγκαστῶς πιστὸς αὐτῷ μένων ἐπίσης τὴν πρὸς αὐτὸ πίστιν παραβαίνουσι.

382.

Ὅπως οἱ στιχουργοὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα τῶν στίχων ἄκρα κολλῶσι κατ' ἀρεσκείαν, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις προσάπτει ἕκαστος κατὰ βούλησιν.

383.

Ὁ πόθος τῆς περιαιτιολογίας καὶ ἡ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς καλῆς τῶν ἡμετέρων ἐλαττώματων ὄψεως ἐπιθυμία εἶναι τὰ κύρια τῆς εἰλικρινείας ἡμῶν αἴτια.

384.

Οὐδὲν ἄλλο ἔπρεπε νὰ ἦναι θαυμαστὸν, εἰ μὴ μόνον ὅτι ὑπάρχουσι ἐτι θαυμάζοντες.

385.

Δύσκολος ὁ ἔμμανῶς ἀγαπῶν· σγεδὸν δ' ἐπίσης δύσκολος καὶ ὁ τὸν ἔρωτα ἀποβαλὼν.

386.

Συχνότερον τῶν ἄλλων ἄδικον ἔχουσι οἱ μὴ παραδεχόμενοι, ὅτι ἔχουσι ἄδικον.

387.

Ὁ μωρὸς πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἄνθρωπος ἀγαθός.

388.

Καὶ ἂν πρόρριζα τὰς ἀρετὰς ἡ ματαιότης δὲν ἀνατρέψῃ, τοῦλάχιστον ἅπαν αὐτῶν τὸ σύστημα διασειεί.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὲ ἔχετε διὰ κλέπτριαν, καὶ δὲν μ' ἀφίνετε τὰ κλειδιά; ἔλεγεν ὑπνέτρια πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα ἀταράχως, τὸ κάμνω διὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ γελῆς.

*

*

Καταλληλότερον δὲν δύναται νὰ παραβάλῃ τις τὸν φαλακρὸν παρὰ μὲ οἰλίαν τετράπαπον: «Τὸ ὑπερῶν εἶνε τὸ κάκιστα πάντων ἐπιπλωμένον πάτωμα».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἄ! ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμεναι ἀνάγκαι κατεπλημύρησαν τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν. Αὐτὸς ὁ «ἐπιούσιος ἄρτος» ἡμῶν ἀνεμίχθη μὲ τόσα πολυποικίλα ἀρτύματα, μὲ τόσα πολυδάπανα καρυκεύματα· ἐκτὸς δὲ τούτου τρώγεται